

ho opouští. Když se k němu vrátila, ještě mu několikrát přeskočila přes hřbet tam a zpátky a oběhla ho dokola, aby se naučil, že se kolem něj může dít plno rušivých věcí, ale on se přesto nesmí ani hnout.

„Ty jsi pašák! Volno máš!“ pochválila Majda psíka vesele, když zůstal pěkně ležet navzdory všemu tomu pokušení. A pak si uvědomila, kolik práce jí dalo, než se s Ťunt'ou dostali ve výcviku takhle daleko. Když si člověk domů přivede své první štěně a nemá žádné zkušenosti, přijde mu i základní úroveň výcviku v poslušnosti nedosažitelná. Je totiž pravda, že žádný psík neposlechne povel napoprvé a někdy i na posté potřebuje k jeho provedení pomoc. Když ale má člověk vůli vytrvat a za žádných okolností nepřipustí, aby pejsek povel nevykonal, nakonec to vždycky dobře dopadne. Důležité je postupovat po malých krůčcích, nic neuspěchat, a když se něco pejskovi nedaří, klidně cvik zjednodušit a zkusit mu ho lépe vysvětlit, dokud přesně nepochopí, co se po něm chce. A samozřejmě odměňovat, chválit, zase odměňovat a zase chválit.

Stopky na Majdině mobilu zapípaly. „Hurááá!“ zajásala a odepnula borderákovi vodítko. „A jde se k vodě!“

Úzká lesní pěšinka je po několika minutách zavedla na širší lesní cestu, která padala přes okraj srázu a mířila k řece Chocavě. I když v cestě zely dvě jasně vyjeté koleje od pneumatik, Majda netušila, jak by se do tak příkrého srázu mohlo nějaké auto vyškrábat. Anebo naopak prudký kopec sjet bezpečně dolů, aniž by se přitom překotilo nebo sklouzlo po kamenech. Cesta vypadala, že je vhodná spíš pro kopyta muflonů a divokých koz než pro pneumatiky. Hrbolatý hliněný povrch místy prorážela holá skála, která se při dešti, rose nebo sněhu měnila v hotovou skluzavku. I teď si Majda dávala velký pozor, a to bylo úplné sucho.

Naproti tomu Ťunt'a vesele skákal dopředu a dozadu, jako by ho nejistý terén vůbec netrápil. Moc dobře věděl, kam s paníčkou míří, takže měl uši vesele napřímené, jak se už nemohl

dočkat chladné vody.

Hopsal takhle ještě nějakou chvíli, když v tom se prudce zastavil, strnul a chlupy na hřbetě se mu zježily. Nehybně hleděl vpravo od cesty, kde se v hlubinách pod nimi ztrácel sráz. Čenich mu pocukával, jak nasával vzduch a z tlamy se mu začalo nečekaně linout hluboké temné vrčení. Majda na něj užasle pohlédla, šla z něj až hrůza. Ještě nikdy ho takhle vrčet neslyšela. Něco není v pořádku.

„Co se děje?“ zeptala se. A protože pochopitelně žádná odpověď nepřišla, sehnula se k Ťunt'ovi a pokusila se nahlédnout do hlubin srázu jeho očima. Přes velké balvany nebylo dole nic vidět, udělala tedy ještě dva malé krůčky blíž k hraně srázu. Teď měla pocit, že koutkem oka zahlédla, jak se kus pod ní cosi mihlo. V tom ztratila rovnováhu a s ní i půdu pod nohama. Uklouzla na vrstvě napadaného jehličí, pod kterou byla už jen holá skála. Kulaté smrkové jehličky se začaly kutálet ze svahu a vzaly Majdu s sebou, strhly ji do hlubin propasti u jejích nohou.